

Rolnummer 2340
Arrest nr. 26/2003 van 19 februari 2003

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 97 van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Verviers.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters L. François, R. Henneuse, L. Lavrysen, J.-P. Snappe en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij vonnis van 14 januari 2002 in zake de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten tegen J. Bradfer, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 30 januari 2002, heeft de Arbeidsrechtbank te Verviers de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 97 van de wet van 9 augustus 1963 (thans artikel 164 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet :

- doordat, enerzijds, elke burger die een ten onrechte betaald bedrag moet teruggeven, het recht heeft dat die teruggave wordt beperkt tot de waarde van enkel de verrijking zonder oorzaak, terwijl de in artikel 97 van de wet van 8 september 1963 [lees : 9 augustus 1963] bedoelde zorgverstrekker dat recht niet heeft omdat de burgerlijke sanctie van teruggave er forfaitair en automatisch is;

- doordat, anderzijds, elke burger die door zijn fout voor een door een derde terug te geven ten onrechte betaald bedrag aansprakelijk is, het recht heeft dat de omvang van zijn herstel wordt aangepast volgens de door de rechter beoordeelde omstandigheden, terwijl de in artikel 97 van de wet van 8 september 1963 [lees : 9 augustus 1963] bedoelde zorgverstrekker voor een forfaitair en automatisch herstel moet instaan ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Voor de verwijzende rechter vordert de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten (L.C.M.), ten laste van dokter J. Bradfer, de terugbetaling van 1.356.408 oude frank als verstrekkingen van nucleaire geneeskunde die hij heeft verleend zonder daartoe geldig erkend te zijn en die bijgevolg onterecht zouden zijn terugbetaald door de verzekering voor geneeskundige verzorging van de Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (afgekort Z.I.V.).

Nadat de verwijzende rechter heeft verwezen naar het arrest van het Hof nr. 102/2000 merkt hij de « zeer bijzonder juridische regeling » op waarin artikel 97, eerste lid, tweede zin, van de wet van 9 augustus 1963 voorziet. Dat artikel stelt een dubbel wettelijk forfait in dat elke beoordeling van de omstandigheden van de zaak door de administratie en door de rechter verhindert; er wordt opgemerkt dat de niet-inachtneming van een administratieve formaliteit, wat dokter J. Bradfer betreft, ertoe leidt dat, om reden van het voormelde forfait, een som van om en bij de 40 miljoen oude frank te zijnen laste wordt gelegd, terwijl enkel « een administratief nadeel » is veroorzaakt.

De verwijzende rechter, die zich afvraagt wat het mogelijke discriminerende karakter van die regeling is ten aanzien van de gemeenrechtelijke regels die de verrijking zonder oorzaak en de burgerlijke aansprakelijkheid regelen, stelt de voormelde prejudiciële vraag.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 30 januari 2002 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 27 maart 2002 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 16 april 2002.

Memories zijn ingediend door :

- de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten, waarvan de zetel is gevestigd te 1031 Brussel, Haachtsesteenweg 579, bus 40, bij op 30 april 2002 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 7 mei 2002 ter post aangetekende brief;
- J. Bradfer, wonende te 4890 Thimister, Les Plenesses 10, bij op 13 mei 2002 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 15 mei 2002 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Ministerraad, bij op 14 juni 2002 ter post aangetekende brief;
- J. Bradfer, bij op 17 juni 2002 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 27 juni en 19 december 2002 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 30 januari en 30 juli 2003.

Bij beschikking van 19 december 2002 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 22 januari 2003.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 20 december 2002 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 22 januari 2003 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. G. Royen, advocaat bij de balie te Verviers, voor de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten;
 - . Mr. J.-M. Wolter en Mr. B. Vilain, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
 - . Mr. M. Vanden Dorpe, advocaat bij de balie te Luik, voor J. Bradfer;
- hebben de rechters-verslaggevers R. Henneuse en E. Derycke verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten (L.C.M.), eiser voor de verwijzende rechter

A.1. In haar memorie betwist die partij het door de verwijzende rechter opgemerkte bestaan van een verschil in behandeling tussen de burgers en de zorgverstrekker die zich in de in het geding zijnde situatie bevinden.

Enerzijds, in de veronderstelling dat de verplichting van de zorgverstrekker kan worden beschouwd als een terugvordering van een onverschuldigd bedrag, is hij niet gehouden tot meer dan datgene wat in artikel 1376 van het Burgerlijk Wetboek aan elke burger wordt opgelegd - dat onverschuldigd bedrag teruggeven -, gelet op het feit dat hij enkel de sommen moet teruggeven die door zijn toedoen onverschuldigd zijn gestort; die sommen hebben noch een forfaitair karakter - aangezien ze niet op voorhand op onveranderlijke wijze zijn vastgesteld -, noch een meer automatisch karakter dan de in artikel 1376 bedoelde terugvordering.

Anderzijds, aangezien volgens het gemeen recht het bedrag van het herstel van de schade afhangt van de omvang van de schade en niet van de ernst van de fout, vormt de bij artikel 97 ingestelde regeling van aansprakelijkheid enkel een toepassing van dat beginsel, waarbij de waarde van de terug te betalen verstrekkingen overeenstemt met de daadwerkelijk door de Z.I.V. geleden schade, namelijk het bedrag van de onkosten die ze onverschuldigd heeft gemaakt.

Standpunt van de Ministerraad

A.2. Nadat de Ministerraad het wettelijk kader heeft uiteengezet en de verwantschap van die zaak heeft opgemerkt met die welke is beslecht bij het voormelde arrest van het Hof nr. 102/2000 - die voor dezelfde verwijzende rechter betrekking had op dezelfde partij J. Bradfer -, voert de Ministerraad in de eerste plaats aan dat de huidige prejudiciële vraag ertoe strekt het gezag van gewijsde van dat arrest opnieuw in het geding te brengen.

Hij onderzoekt vervolgens elk van de beide onderdelen van de vraag.

A.3.1. Wat betreft het eerste onderdeel betwist de Ministerraad zowel het forfaitaire karakter van de terugbetaling die wordt gevorderd van de zorgverstrekker die zich in het te dezen in het geding zijnde geval bevindt als het feit dat die terugbetaling voldoet aan het begrip van verrijking zonder oorzaak; aldus impliceert de in het geding zijnde verrijking de ontstentenis van rechtsgrond, terwijl er te dezen zorgverstrekking is zonder de vereiste hoedanigheid te hebben, een situatie waaraan de wet een verplichting van terugbetaling verbindt.

Omgekeerd merkt de Ministerraad op dat het Z.I.V. is verarmd vanwege sommen waarvan de terugbetaling onwettig is gevorderd, waarbij die verarming dus geenszins verantwoord is. De verplichting tot terugbetaling vertaalt dus « zeer juist inzake ziekte- en invaliditeitsverzekering de fundamentele beginselen van het Burgerlijk Wetboek inzake teruggave van een onverschuldigd bedrag », verscheidene beginselen waarvan in de memorie vervolgens wordt onderzocht of ze zijn in acht genomen. De Ministerraad bevestigt overigens die benadering in zijn memorie van antwoord op meer ondergeschikte wijze, zo schijnt het, dan in zijn eerste memorie. Voor de Ministerraad heeft het Hof in zijn voormeld arrest nr. 102/2000 terecht geconcludeerd dat artikel 97 niet fundamenteel afweek van het gemeen recht.

A.3.2. Wat betreft de in het tweede onderdeel gemaakte vergelijking tussen de situatie van de zorgverstrekker op wie artikel 97 betrekking heeft en de « burger die door zijn fout voor een door een derde terug te geven ten onrechte betaald bedrag aansprakelijk is », betwist de Ministerraad de relevantie ervan, behalve indien men ervan uitgaat dat de patiënt niet gehouden is tot teruggave, zelfs wanneer die teruggave voortvloeit uit de exclusieve fout van de zorgverstrekker.

Zoals in het gemeen recht is de zorgverstrekker, de enige die verantwoordelijk is voor het verlenen van verstrekkingen zonder de vereiste hoedanigheid te hebben, gehouden tot het volledige herstel van het nadeel dat daaruit is voortgevloeid en dat zich niet zou hebben voorgedaan bij ontstentenis van dat foutief gedrag. In zijn memorie van antwoord zet de Ministerraad uiteen dat het ernstige, lichte of zeer lichte karakter van de fout irrelevant is ten aanzien van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek; bovendien vormt, volgens de rechtspraak van het Hof

van Cassatie, de niet-inachtneming van een wettelijke of reglementaire bepaling op zich een fout, « mits die overtreding willens en wetens is begaan door tussenkomst van de mens », wat te dezen het geval is.

A.3.3. In zijn memorie van antwoord onderzoekt de Ministerraad, in ondergeschikte orde, het geval waarin het Hof van mening zou zijn dat de situatie van de verlener van foutieve diensten verschilt van diegene van elke burger die een fout begaat. In dat geval is hij, met verwijzing naar het arrest van het Hof nr. 102/2000, van oordeel dat « de noodzaak de ziekte- en invaliditeitsverzekering, dat wil zeggen de openbare financiën, te beschermen tegen degenen die haar ten gronde zouden kunnen richten door hun onachtzaamheid of misbruik » op zichzelf dat verschil in behandeling zou verantwoorden.

Standpunt van J. Bradfer, verweerder voor de verwijzende rechter

A.4.1. In haar memorie brengt die partij, nadat ze, in tegenstelling tot de stelling van de verwijzende rechter, heeft opgemerkt dat « alle prestaties zijn uitgekeerd binnen de derdebetalersregeling », het arrest van het Hof nr. 102/2000 in herinnering alsmede het onderwerp en de bewoordingen van de prejudiciële vraag.

Zij onderzoekt vervolgens elk van de beide prejudiciële vragen.

A.4.2. Wat betreft de eerste vraag zet J. Bradfer uiteen dat « de terugvordering van het onverschuldigd bedrag slechts een bijzondere uitdrukking is van de verrijking zonder oorzaak »; bij ontstentenis van schulden, blijkt de betaling zonder verantwoording, zonder grond te zijn. Vervolgens merkt hij op dat de omvang van de teruggave schommelt naargelang diegene die het onverschuldigd bedrag heeft gekregen te goeder of te kwader trouw is. Ten slotte zou artikel 97, eerste lid, tweede zin, niet « *sensu stricto* de rechtsfiguur van de terugvordering van het onverschuldigd bedrag » betreffen, aangezien in het bijzonder die terugvordering enkel denkbaar is « ten aanzien van diegene die daadwerkelijk het in het geding zijnde bedrag heeft gekregen, en niet ten aanzien van de derde, aan wie dat bedrag in voorkomend geval niet is overgemaakt ».

A.4.3. J. Bradfer zet uiteen dat de fout, die onder andere elementen vereist is bij artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, het « bewustzijn van het feit dat de norm wordt overschreden » vergt; die schending kan bijgevolg niet worden toegeschreven aan diegene die ze blijkbaar heeft uitgelokt wanneer er sprake is van toeval, onoverkomelijke dwaling of een andere grond van vrijstelling. In geval van gedeelde schuld is het herstel van de schade ofwel eveneens gedeeld, ofwel wordt het ten laste gelegd van de dader van de zwaarste fout.

De in het geding zijnde bepaling stelt een bijzondere aansprakelijkheidsregeling in; die biedt een waarborg die echter ten aanzien van het gelijkheidsbeginsel als onevenredig moet worden beschouwd, aangezien « de integrale terugvordering van de door de invaliditeitsverzekering gedekte verstrekking wordt geëist - in dit opzicht is de bepaling imperatief -, ongeacht of het om een foutieve of niet-foutieve dwaling gaat, wat ook de omvang of de ernst ervan is, ongeacht of overigens al dan niet een fout is begaan, ongeacht de weerslag ervan, ongeacht de al dan niet reële noodzaak van de gestelde handeling, ongeacht of de zorgverstrekker al dan niet de vereiste beroepskwalificaties heeft, en ongeacht of er al dan niet een mogelijk nadeel is voor de patiënt en/of de verzekering ».

A.5.1. In zijn memorie van antwoord merkt J. Bradfer de beperkingen op van, volgens hem, zowel de prejudiciële vraag als het gezag van gewijsde van het arrest van het Hof nr. 102/2000, alsmede de aan de toetsing van het Hof onderworpen staat van artikel 97, dat niet de in artikel 47 van de wet van 20 december 1995 aangebrachte wijziging omvat.

A.5.2. Bovendien betwist hij, in verband met de eerste vraag, wat hem betreft, zowel het bestaan van een verarming als die van een verrijking, aangezien de verstrekkingen « met alle vereiste bekwaamheden tegen een normale waarde aan begunstigden van de regeling zijn verleend ». Wat betreft de tweede vraag wordt opgemerkt dat de eventuele fout van de zorgverstrekker niet de gelijktijdige fout van de verzekeringsinstelling uitsluit.

- B -

De prejudiciële vraag en de in het geding zijnde bepaling

B.1. De verwijzende rechter ondervraagt het Hof over de bestaanbaarheid van artikel 97 van de wet van 9 augustus 1963 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Uit de motieven van de prejudiciële vraag blijkt echter dat enkel de tweede zin - die het geval beoogt waarin de derdebetalersregeling niet wordt toegepast - van het eerste lid van dat artikel wordt voorgelegd aan het Hof; dat lid bepaalt :

« Onder voorbehoud van het bepaalde in het tweede lid van dit artikel, is hij die, ten gevolge van een vergissing of bedrog, ten onrechte prestaties heeft ontvangen van de verzekering voor geneeskundige verzorging, van de uitkeringsverzekering of van de moederschapsverzekering, verplicht de waarde ervan te vergoeden aan de verzekeringsinstelling die ze heeft verleend. De waarde van de aan een rechthebbende ten onrechte uitgekeerde prestaties dient evenwel terugbetaald te worden door diegene die de verzorging heeft verstrekt of verklaard heeft ze te hebben verstrekt indien het onverschuldigd zijn van de prestaties te wijten is aan het feit dat hij daarvoor de hoedanigheid niet bezat of zich, ten gevolge van een vergissing of bedrog, niet geschikt heeft naar de wets- of verordeningsbepalingen die hij moet naleven; indien evenwel de erelonen met betrekking tot de ten onrechte uitgekeerde prestaties niet werden betaald, zijn de verstrekker van de verzorging en de rechthebbende aan wie de verzorging werd verstrekt hoofdelijk aansprakelijk voor de terugbetaling van de ten onrechte uitgekeerde prestaties. De prestaties vermeld op getuigschriften, facturen of magnetische dragers, die niet werden ingediend of verbeterd overeenkomstig de in de terzake door de Koning of bij verordening vastgestelde modaliteiten, worden beschouwd als ten onrechte uitgekeerde prestaties en dienen derhalve te worden terugbetaald door de betrokken zorgverstrekker, dienst of inrichting. »

B.2.1. Volgens de verwerende partij voor de verwijzende rechter zou de derdebetalersregeling op de in het geding zijnde prestaties zijn toegepast, zodat het voormelde lid niet van toepassing zou zijn op het geschil.

B.2.2. In de regel komt het de verwijzende rechter toe de normen vast te stellen die toepasselijk zijn op het hem voorgelegde geschil. Wanneer aan het Hof evenwel bepalingen worden voorgelegd die kennelijk niet op het bodemgeschil kunnen worden toegepast, dient het Hof de grondwettigheid van zulke bepalingen niet te onderzoeken.

De partijen vermogen evenmin de draagwijdte van de prejudiciële vragen te wijzigen of uit te breiden.

B.2.3. Uit het dossier van de rechtspleging voor de verwijzende rechter volgt dat de vraag of de in het geding zijnde prestaties al dan niet zijn geëind in de derdebetalersregeling, voor hem door de partijen is betwist; de arbeidsauditeur heeft, zijnerzijds, die vraag in hoofddorde bevestigend beantwoord. Het dossier van de rechtspleging stelt het Hof bijgevolg niet ertoe in staat te besluiten dat de in het geding zijnde bepaling kennelijk niet van toepassing zou zijn op het bodemgeschil.

B.2.4. Het Hof beantwoordt de prejudiciële vraag dus zoals ze is gesteld door de verwijzende rechter.

Ten gronde

B.3. De verwijzende rechter vraagt het Hof of artikel 97, eerste lid, tweede zin, doordat het diegene die op onregelmatige wijze verzorging geeft, de verplichting oplegt de aan een rechthebbende ten onrechte uitgekeerde prestaties terug te betalen, die zorgverstrekker niet op discriminerende wijze behandelt ten aanzien van andere burgers, en zulks wat de omvang van de verplichting tot teruggave of herstel die hun ten laste kan worden gelegd betreft.

Volgens de verwijzende rechter zou de zorgverstrekker een burgerlijke sanctie worden opgelegd die een « forfaitair en automatisch » karakter heeft, terwijl de andere burgers, naar gelang van het geval, slechts « de waarde van enkel de verrijking zonder oorzaak » zouden moeten teruggeven of het recht zouden hebben de omvang van het herstel aan te passen volgens de door de rechter beoordeelde omstandigheden. Vanuit het oogpunt van de verplichting tot herstel, vergelijkt de verwijzende rechter de situatie van de zorgverstrekker met die van de burger « die door zijn fout voor een door een derde terug te geven ten onrechte betaald bedrag aansprakelijk is ».

B.4. Artikel 97, eerste lid, tweede zin, bepaalt dat buiten de derdebetalersregeling - dus wanneer de verzekeringsinstelling heeft terugbetaald aan een sociaal verzekerde die zelf de honoraria heeft betaald die door de zorgverstrekker zijn gevraagd -, de waarde van de

onterecht aan een rechthebbende verleende « prestaties » moet worden terugbetaald door de zorgverstrekker wanneer het niet verschuldigd zijn van de « prestaties » voortvloeit uit het feit dat hij niet de vereiste kwalificaties had om die zorg te verstrekken of zich, als gevolg van een fout of bedrog, niet had geschikt naar de wets- en verordeningsbepalingen. Die bepaling stelt een regeling in die niet mag worden beschouwd als de loutere toepassing ter zake van het mechanisme van de terugvordering van de onverschuldigde bedragen, nu de terugvordering van aan de rechthebbende gestorte bedragen niet te zijnen laste, maar ten laste van de zorgverstrekker gebeurt.

B.5. Die bepaling, ontstaan ingevolge de wijziging van artikel 97 door de wet van 7 juli 1976, vloeit voort uit het feit dat de wetgever het standpunt heeft aanvaard van de verzekeringsinstellingen (tot dan ertoe gehouden de terugbetaling te vorderen bij de rechthebbende, zelfs indien hij geen enkele aansprakelijkheid in die aangelegenheid had) die « oordeelden dat men net als in de derde betalingsregeling de terugbetaling zou moeten kunnen vorderen van de verzorgingsverstrekker die fout of nalatig is geweest en dat bedragen die niet terugvorderbaar blijken te zijn, niet bij hun administratiekosten zouden mogen komen » (*Parl. St.*, Kamer, 1975-1976, nr. 877/1, p. 3).

Door te beogen « de terugbetaling ten laste te leggen van degene die de vergissing begaan heeft of het bedrog gepleegd heeft » (*Parl. St.*, Senaat, 1975-1976, nr. 901-2, p. 5), preciseert de in het geding zijnde bepaling de aansprakelijkheid van degene wiens gedrag (bedrog of vergissing) ertoe heeft geleid dat die betaling onterecht is gebeurd.

B.6.1. In het door de verwijzende rechter beoogde geval is het de persoon die de verzorging heeft gekregen die bedragen heeft ontvangen waarvan de betaling onterecht is door het feit dat die zorgverstrekker heeft gehandeld zonder de vereiste kwalificatie te bezitten of zich niet heeft geschikt naar de verordeningsbepalingen die hij dient na te leven. In dat geval *kan* de verzekeringsinstelling de onterecht door haar « terugbetaalde » sommen terugvorderen van de zorgverstrekker wiens prestatie tot die terugbetaling heeft geleid terwijl die zorgverstrekker niet de in de wet vereiste voorwaarden vervulde.

B.6.2. Dat recht wordt aangemerkt als een rechtstreekse vordering die een terugvordering van onterecht betaalde bedragen met een bijzondere regeling inzake burgerlijke aansprakelijkheid combineert.

Door dat gevolg te verbinden aan de niet-inachtneming, door de zorgverstrekker, van de voorwaarden die hij dient te vervullen opdat de kosten door de verzekering worden gedekt, is de wetgever ingegaan op de noodzaak om de ziekte- en invaliditeitsverzekering, meer bepaald de openbare financiën, te beschermen tegen degenen die haar ten gronde zouden kunnen richten door hun onachtzaamheid of misbruik, door middel van een controlesysteem dat niet doeltreffend kan zijn zonder een zekere rigiditeit.

B.6.3. Beschouwd vanuit het oogpunt van de omvang van wat ten laste van de zorgverstrekker wordt gelegd, wijkt de hiervoor beschreven regeling niet fundamenteel af van het gemeen recht.

Het gemeen recht heeft ook zware gevolgen voor degene die een betaling heeft ontvangen waarvan hij niet wist dat ze niet verschuldigd was of die het ongeluk heeft gehad door een lichte fout grote schade te veroorzaken. De sommen die de zorgverstrekker moet terugbetalen voor de op onregelmatige wijze verstrekte verzorging – met name om reden dat hij niet de vereiste hoedanigheid had – hebben geen forfaitair karakter, aangezien zij overeenstemmen met het bedrag van de « prestaties » die daadwerkelijk zijn toegekend aan de rechthebbende door de ziekte- en invaliditeitsverzekering. Daarin verschilt de omvang van de verplichting die aldus ten laste van de zorgverstrekker wordt gelegd door artikel 97, eerste lid, tweede zin, noch van de omvang van de verplichting tot teruggave wanneer er sprake is van de terugvordering van onverschuldigde bedragen - waarbij die terugvordering het volledige onverschuldigde bedrag dekt - noch van de omvang van de verplichting tot herstel in geval van burgerlijke aansprakelijkheid, die eveneens de geleden schade volledig dekt.

B.7. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 97, eerste lid, tweede zin, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 19 februari 2003.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior